

С Т А Н О В И Щ Е

**на Конфедерацията на независимите синдикати в
в България, страна по конституционно дело 33/98**

**I. ОТНОСНО ПАРАГРАФ 1 ОТ ПРЕХОДНИТЕ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗ-
ПОРЕДБИ НА ЗАКОНА ЗА АДМИНИСТРАЦИЯТА**

Разпоредбата противоречи на чл.4, чл.6 и чл.48 от Конституцията, като не могат да бъдат споделени твърденията на вносителите за "колективна вина и колективна отговорност" или "общ знаменател". Употребените термини не са дефинирани и всяко тяхно определение би довело до недопустимия извод за колективно насилие и колективно членство в една политическа сила.

Разпоредбата е неоснователна и поради произволно въведенния срок за действие 5 години от влизане в сила на Закона за администрацията. Всъщност годините биха станали 15 след началото на демократичните промени и създават несигурност по отношение съдбата на издадените административни актове от длъжностно лице "промъкнало се" в държавната администрация, въпреки забраната на закона.

За КНСБ са важни за отстояване принципите за свободен от дискриминация труд, залегнали в Конституцията и международни договори, по които страна е България.

Поради това е недопустимо Министерският съвет да въвежда неподлежащи на контрол критерии за "ръководни длъжности или други приравнени към тях в политическия и административния апарат на БКП". За да изпълни това свое правомощие на Министерския съвет ще се наложи вероятно да ползва заверени преписи от устава и други конгресни документи на бившата БКП.

Последното е ненужно след като бе въведен екипен принцип на работа, тъй като би ограничило правото на труд, поради принадлежност в миналото към една политическа партия. Колко е излишно горното показва възможността при действието на Закона за администрацията такива физически лица /членували в БКП или принадлежали към някоя от категориите служители на Държавна сигурност/ да бъдат избирани за кметове на населени места, кметове на общини и за народни представители. С въведените ограничения и въпреки посочените изключения, КНСБ счита, че е нарушена Конвенция № 111 за дискриминацията в достъпа до определена професия.

Освен това Конституцията на Република България не дава възможност да бъдат делегирани на органи /в Закона за адми-

нистрацията това са Министерският съвет и министърът на държавната администрация/ права по чл.48 на основния закон с оглед те да определят кой, кога и при какви условия може да заема длъжност в държавната администрация. В този смисъл следва да бъде подкрепена постоянната практика на Конституционния съд срещу дискриминационните текстове както в Закона за администрацията, така и в предхождащи го закони, касаещи правото на труд.

Допълнителен аргумент за противоконституционност "не споменат от вносителите" е съотношението между "ръководна длъжност" в Закона за администрацията и мотивите за същия термин, изложени от Конституционния съд по чл.360, ал.2 от Кодекса на труда /ДВ бр.52 от 1998г./.

II. ОТНОСНО ЧЛ.7, АЛ.2, ЧЛ.40, АЛ.5 И ЧЛ.61, АЛ.2 ОТ ЗАКОНА ЗА АДМИНИСТРАЦИЯТА

Разпоредбите издават погрешна философия на Закона за администрацията с необосновани амбиции за ръководство и контрол в администрациите на Парламента, Президентството, министерствата и общините. Въведената система на двойнообвързана и подчинена администрация е в противоречие с чл.8 от Конституцията и искането на 58 депутати в тази му част следва да бъде изцяло подкрепена.

III. ОТНОСНО ЧЛ.29, АЛ.4 И АЛ.5 ОТ ЗАКОНА ЗА АДМИНИСТРАЦИЯТА

Разпоредбите са в противоречие с Конституцията и искането за обявяване на противоконституционност следва да бъде уважено по съображения на вносителите.

IV. ОТНОСНО ЧЛ.20, АЛ.6 ОТ ЗАКОНА ЗА АДМИНИСТРАЦИЯТА

Разпоредбата единствено министър-председателят да внася предложение в колективния орган - Министерският съвет за отмяна незаконосъобразни актове на министри е противоконституционна. Тя противоречи на чл.107 от Конституцията и на последователно проведенния принцип за правна икономия при обжалване на изричните и мълчаливи откази по Закона за административното производство и Закона за Върховния административен съд. Посоченият мотив е по повод изключителното неудобство Върховният административен съд да бъде затрупан с жалби заради мълчаливи откази на министър-председателя да сезира Министерския съвет за отмяна незаконни актове, издадени от министри.

V. ОТНОСНО ЧЛ.24, АЛ.1 ОТ ЗАКОНА ЗА АДМИНИСТРАЦИЯТА

КНСБ не споделя мотивите на депутатите - вносители за делегиране на правомощия от министър-председателя, когато е в отпуск или в чужбина, на негов заместник. Неиздържани са и съображенията за разделяне правата на премиера на конституционни /които не можел да прехвърля на заместник министър-председател/ и на други извънконституционни права, които би могъл да делегира. Премиерът е в правото си сам да определя за какъв обем от властта си ще упълномощи свои заместник/ци.